

Expedice Hron

Lída Olšáková, 6.-13. července 2003

Pro velký úspěch loňské akce „Mateřská škola na Hronu“ jsme se rozhodli opět vyrazit na Hron. Letošní expedice se skládala ze dvou částí. Olšáková část čítala 12 lidí. My 4 z Prahy, 5 Olšáků z Brna, Pěta a Roman Jerolýmovi a dědeček z Ostravy jako řidič doprovodného vozidla. Olšáci z Brna dorazili v sobotu 5. 7. 2003 do Nemecké. My z Prahy jsme původně uvažovali o zakoupení vlakového lůžka do Banské Bystrice, ale než jsme se rozhodli, lůžka byla vyprodána. A tak byla naše cesta složitější. Jeli jsme lehátkem do Žiliny, tam jsme v brzkých ranních hodinách vystoupili a sledovali odpojení lůžkového vozu a odjezd zbytku vlaku směrem na Košice. Lůžkový vůz připojili asi za půl hodiny k jinému vlaku, který jel až do Budapešti (celou operaci jsme opět sledovali). Nasedli jsme také do tohoto vlaku a dále jsme, sice trochu nevyspalí, cestovali již podle plánu až do Nemecké, kam jsme přijeli v neděli v 9:30. Byla zde již skupina Olšáků z Brna, dědeček a část přidružené výpravy. Tato druhá část měla původně obsahovat 8 dospělých lidí bez dětí. Již na první pohled bylo jasné, že tyto informace byly nepřesné. Dospělých bylo pouze 7, zato přibyly 2 děti. Olšákově části expedice jsme vyrobili expediční trička, která se líbila i ostatním členům výpravy. Zhotovit trička pro všechny nebylo možné kvůli nedostatečným informacím o počtu účastníků. Expedice Olšáků jela na 4 lodích. Martin a Jerolýmovi měli Pálavy, my měli 2 laminátky. Původně měla být Pálava jen jedna, druhou jsem půjčovala na poslední chvíli - v pátek odpoledne - v CK Honza.

První den - neděle

V neděli jsme nafoukli lodě a vyrazili na první etapu do Slovenské Ľupči. Já jsem měla v lodi Radka a Petr jel s Mirkem. Přesun proběhl bez problémů. Na tábořišti jsme rychle postavili stany, nasedli do Cyrila a jeli na výlet do Čierného Balogu podívat se na místní úzkokolejnou železnici. Prohlédli jsme si lokomotivy, vagónky, dívali jsme se na modelovou železnici, koupili jsme puzzle s lokomotivou a na závěr jsme se v malém otevřeném vagónku kousek svezli. Večer jsme opekli buřty a šli brzy spát, protože jsme se ve vlaku moc nevyspali.

Druhý den - pondělí

Ráno jsme si udělali malou procházku ke skále nad tábořištěm, děti se vyřádily v potůčku a vyrazili jsme na lodích do Banské Bystrice. Radek chtěl jet s tatínkem, přestože kromě jednoho projetí roštím a následného namočení čepice celá cesta byla zcela v pohodě. Posádky se tedy změnily, Petr jel s Radkem na Martinově žluté laminátce a já s Mirkem na Vydře. Čekalo nás několik stupňů a jeden nesjízdný jez. Všechny stupně zvládli všichni v pohodě. Na klidnější část cesty jsme si přesedli a Mirek kormidloval. Zjistil, že udržet loď rovně není snadné. Loď jela cik-cak a Tom se ptal, co to děláme. Pak si všimnul výměny posádky a bylo mu to jasné. Vzhledem k cestě cik-cak jsme jeli dost pomalu a všechny lodě nám ujely, kromě tatínka, který na nás solidárně čekal, a Romana s Pétou a Klárou. Před posledním stupněm nastalo další zdržení, zase jsme si vyměnili místa a navíc jsme spravovali sedačku. Ukázalo se, že bylo vlastně dobře, že jsme si přesedli.

Na posledních peřejkách kousek před dojezdem do tábora Roman otočil Pálavu. Připadalo nám to překvapivé, protože otočit Pálavu je mnohem těžší než otočit laminátku. Máme vlastní zkušenost, že ani když zadák spadl do vody, ostatní členové

posádky to ani nepocítili. Najednou byl Roman ve vodě a křičel „chytte loď“. Péta z toho byl otřesen a křičel, Klára statečně držela loď. Chytli jsme pádlo a pár dalších drobností, postavili svou loď tak, aby Pálava nemohla uplavat, a čekali, až se dají do kupy. Ještě jsem se zeptala, jestli nechtějí náhradní trika, ale Roman řekl, že už to nemá cenu, že tábor je kousek. To opravdu byl. Na závěr jsme sjeli peřejku u tábořiště, tu, na které loni tatínek vykoupal Kamilu. Roman pro jistotu zastavil před nimi. Večer Martin ještě zkoušel projíždět peřejemi na kánoji nahoru a dolů. Zkonstatovali jsme, že má abstrák, a nabídli mu, aby jel další etapu na své laminátce. Majka sice protestovala, ale Martinovi se nabídka natolik líbila, že se rozhodl další etapu na laminátce jet.

Třetí den - úterý

Opět jsme jeli s Mirkem na Vydře, Petr s Radkem na Pálavě. Martin nasedl spolu s Majkou, Mařenkou a Terezkou na svoji žlutou laminátku. Zpočátku plavba probíhala zcela v pohodě, pak se cvaknul Tonda, jak říkal, z vlastní blbosti. A pak to přišlo. Připlouvali jsme k peřejkám. U břehu byla jedna naše cvaklá loď, Petr projel v pohodě, ale neviděli jsme kudy, Roman uvízl uprostřed řeky. Pak vjel do peřejek Martin. Domnívala jsem se, že Martin vybral dobrý průjezd a chtěla jsem jet za ním. Bohužel Martin zůstal sedět na nějakém šutru a pak nás chytil proud a nesl přímo na Martinovu loď. Už se nedalo nic dělat,

jen natočit loď a přilodit se k nim bokem a ne přídí. Chvíli jsme tak stáli a pak se Martinova loď zakolébala, rozhoupala i nás a už jsme se všichni koupali. V místě cvaknutí byl silný proud a hloubka. Než jsme se vyhrabali, ujela nám loď i pádla. Stačila jsem ještě zaregistrovat, jak malá Terinka zkušeně čubičkuje ke břehu a pak jsem vystoupila z řeky pár metrů pod místem zvrhnutí. Šla jsem zjistit, jaké jsou ztráty. Majka sušila děti, Mirek seděl na břehu a stěžoval si, že ztratil botu, já jsem také přišla o jednu botu. Loď uvízla kousek níž, pádla a sedačku pochytili ostatní.

Martin měl jednu sedačku rozbitou, já jsem měla pořezané dva prsty a šla jsem shánět náplast. To jsem ještě nevěděla, že Tom se snažil utopit svého háčka. Nějak se zamotala do šňůr a prý chvíli jen viděli hlavu, jak je hned nad a hned pod vodou. Nakonec ji šťastně vysvobodili, ale nevím jak, nebyla jsem u toho. Petr s Tondou nám pak pomohli

vylít vodu z lodi a pokračovali jsme do tábořiště „U Měkkýše“ pod Pustým hradem u Zvolena. Postavili jsme stany a pak jsme téměř všichni vyrazili na výlet na termální koupaliště. Bylo nás v autě opravdu dost (20), Tonda a ještě další seděli v zavazadlovém prostoru, děti seděly na klínech dospělých. Jeli jsme a za chvíli Tonda hlásil: „Za námi jedou policajti, mám na ně udělat matesa?“ Potom nějakou drštičku opravdu udělal, načež nás policajti předjeli, zastavili a chtěli po Martinovi papíry. Poté se ptali, kolik je v autě lidí, když jim Martin odpověděl, chtěli, aby v autě bylo jen tolik lidí, kolik má napsáno v techničáku. Martin je začal přemlouvat a oni nakonec začali něco o srandičkách. Tonda pak vyskočil a šel jim vysvětlit, že to nebylo na ně. Dobře to dopadlo a dostali jsme jen doporučení jet opatrně. Koupaliště bylo hezké, jen příliš připomínalo doby minulé. Cedulí se zákazy a příkazy tam bylo přehršel. Např.: „Zákaz vstupu do velkého bazénu pro děti do 10 let“, „Zákaz vstupu do velkého bazénu dětem nad 10 let bez doprovodu rodičů“, „Zákaz vstupu neplavců“, „Zákaz vstupu do dětského brouzdaliště: dospělým, dětem nad 5 let, dětem do 5 let bez plavek“. Jen prostřední bazén s různou hloubkou byl bez zákazových cedulí. Zkusili jsme i tobogán, ale měli v něm usazeniny a jezdit v něm bylo dost umění, které málokdo zvládnul. Největší atrakcí se stala stoka s horkou vodou, která tekla od koupaliště.

Čtvrtý den - středa

Ráno jsme se rozhodovali, zda půjdeme na Zvolenský hrad pěšky nebo se svezeme Cyrilem. Při této příležitosti došlo k nedorozumění mezi Petrem a Martinem. Petr pod pojmem „hrad“ myslel Pustý hrad a Martin Zvolenský. Nakonec jsme vyrazili s Martinem a jeho drobotinou pěšky, cestou nás dohonil dědeček

s Cyrilem, nastoupili jsme a dojeli na Zvolenský hrad. Na hradě jsme si prohlédli expozice, já a Petr jsme si prohlédli i hradby. Původně jsme chtěli všichni, ale paní průvodkyně dělala drahoty, že malé děti nahoru nesmí. Potom se sice zdálo, že by se s tím i smířila, ale Radek už nechtěl a zůstal s dědou na nádvoří. Po návštěvě hradu jsme zašli na prohlídku města, kde jsme si dali dobrý oběd a na náměstí pak chvíli sledovali ukázky z přehlídky folklórních souborů

Akademický Zvolen. Po několika dotazech v obchodech s obuví jsme přece jen narazili na boty do vody. Koupila jsem Mirkovi sandále jako náhradu za tu utopenou botu. Radek již vykazoval známky únavy a chtěl nosit, vraceli jsme se přes nádraží, abychom zjistili, kdy nám jede vlak zpátky. Cestou jsme zastavili v parku u obrněného vlaku. Radek náhle ožil a s Mirkem a Petrem ho pak delší dobu prozkoumávali. Večer Radek usnul a ostatní se sešli u táboráku a kytary. Dozvěděli jsme se, že Roman a Pěta další etapu nechtějí jet a chtějí se přesouvat autem. Důvod zpočátku nebyl zcela jasný, zdálo se, že Romanovi se po předchozích koupáních nechce. Majka se je snažila přesvědčit, ale marně. Až později jsme zjistili, že Pěta předchozí koupání špatně nesl a že když Roman nechal Pálavu na mělčině uprostřed řeky a šel pomoci vyklopeným, tak ho jednak chvíli ne-

viděl a asi se bál, že se utopil, a taky měl strach, že se jejich loď utrhne a oni odplují pryč. To, že by daleko nedopluli, a že o pár desítek metrů níže stály další naše lodě, netušil.

Pátý den - čtvrtek

Tuto etapu, která měla cíl pod hradem Šášov, Roman s Pétou nejeli. Martin a Majka si vzali všechny děti do Pálavy a Petr měl zpět žlutou laminátku. Počasí bylo horší než ve středu. Ráno byla krátká přeháňka a přes den foukal velmi nepříjemný vítr. Zpočátku jsem nechala Mirka vzadu a případné problémy korigovala zepředu, což není snadné. Pak jsme přijeli k jedné peřeji, pod kterou zůstaly ostatní naše lodě stát. Zastavili jsme nad ní, Mirek se šel podívat a tvářil se rozpačitě. Šla jsem se podívat také a kdosi na mě volal, že nejlépe se to jede vlevo, ale ne úplně u břehu, a že je potřeba dát pozor na šutr pod peřejí. V lodi jsme se vyměnili, šla jsem dozadu a jeli jsme. Když už nás začal chytat proud, Mirek se zeptal, jestli bychom se na to neměli ještě jednou podívat. Řekla jsem mu, že na to už je pozdě a peřej jsme bez problémů projeli. Vzadu jsem již zůstala do konce etapy, která byla velmi větrná. Vítr byl opravdu trvalý, neodbytný a protivný. Po postavení stanů jsme vyrazili na výlet do blízkého občerstvení. Dali jsme si kofolu a Petr pivo. Děti tam řádily a rozhazovaly kamínky, které byly na

zemi. Šla jsem zpátky s Radkem a přidaly se ke mně Tereška s Klárkou. Dorazili jsme do tábora zrovna, když Tonda začal vyrábět jahodové knedlíky. Tonda prý na každé vodě dělá knedlíky a je to taková jeho tradice. Tak tedy Tonda pilně pracoval. Děti pozorně sledovaly a čekaly, jestli nezbyde nějaká jahoda. Nakonec tři kousky jahod přece jen zbyly. Na oheň byl postaven kotlík s vodou a začalo se vařit. Tonda vyhlásil, že kdo přijde s ešusem, dostane knedlík, načež se začala vytvářet první fronta. Jelikož část výpravy odešla na hrad, dělali jsme si legraci, že ti, co jsou na hradě, mají smůlu. Ale dorazili včas. Nejvíce z toho vytěžil Mirek, který si byl přidat a kupodivu dostal. Neslyšel totiž Tondovo prohlášení, že napodruhé nikdo nedostane, a vloudil se podruhé pro nášup. Večer jsme se obávali, zda další den nebude také tak větrný, protože vítr byl na lodi opravdu nepříjemný. Dohodli jsme se proto s dědečkem, že na nás počká v jiném kempu asi 5 km před plánovaným cílem a tam se rozhodneme, zda pokračovat nebo skončit.

Šestý den - sobota

V poledne, jak už se stalo zvykem, protože někteří členové výpravy se prostě dříve nesbalili, jsme vyrazili na poslední část expedice. Vítr sice foukal, ale jen málo, sluníčko příjemně svítilo, a tak jsme na tábořišti, kde čekal dědeček, jen udělali přestávku a pokračovali až pod další zříceninu, myslím, že se jmenovala Reviště. Na posledních 5 km vzal Martin do Pálavy ještě Péťu, který překonal strach, a přece jen souhlasil s tím, že se svezou. Těsně před cílem nabral ještě Lenku, která předtím vyskočila z jiné lodičky a chtěla si zaplavat, takže jeho loď při přistání připomínala spíše Archu Noemovu. Na posledním stanovišti jsme vytáhli loď, postavili stany a vyrazili do hospody na večeři. Po večeři (halušky byly moc dobré) jsme se rozhodli ještě navštívit hrad. Přidal se k nám Péťa a vyrazili jsme. Cesta byla velmi příkrá a kluzká. Asi nebylo snadné takový hrad dobýt. Vystoupali jsme vzhůru, potkali jsme nějaké trampy, kteří si na hradě vařili večeři, prošli jsme zříceninou a prohlédli si krajinu z výšky. Pak jsme se stejnou cestou vraceli, ačkoliv Mirek se chtěl vracet cestou sice podobně kluzkou, ale na opačnou stranu než byl náš kemp.

Sedmý den - neděle

Ráno jsme posnídali, zabalili a dědeček nás odvezl do Ždiaru na vlak. Expedice Hron skončila.